

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ Μαΐου δευτέρα,
τῶν ἀνθέων ἡμέρα.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Εἰκοσιπέντε σὺν ἑξακόσα
κι' ἡ πλάσις ὅλη βουλευμιῶσα.

Τὸν Γούδιο κι' ἐγὼ πικρὰ θρηνολογῶ.

Τώρα, ποῦ μάννα δύστυχη θλιμμένη Ἰστεφανώθη
τῆς ἀδοξῆς ἱτιάς κλαδιὰ,
δὲν βάσταξε νὰ ζῇ καρδιὰ,
ποῦ πάντα τὴν ἐφτέρωναν κρυφοὶ πατρίδος πόθοι.

Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ 'τύλιξαν ἴστην γαλανὴ παντιέρα,
κι' ἄκουσ' ἐκείνη τὸν καῦμὸ καὶ τὸ παράπονό του,
τιμὴ του, ποῦ πολέμησε ἴσθον ἰσχιο τῆς μιᾶς ἡμέρας,
τιμὴ τῆς, ὅπου γίνηκε γαλάζιο σάββανό του.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Μὲς ἴστας ξένας συμπλοκάς,
ποῦ τὴν φρίκην προκαλοῦν,
κι' οἱ Ρωμηοὶ παραλαλοῦν,
καὶ γυρεύουν ἄρον ἄρον Κυβερνήσεις ἠθικάς.

Καὶ σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη πόλι
Βασιλεῖς, φωνάζουν ὅλοι,
πρέπειε πιά κι' ἐδῶ νὰ γίνη
ἓνα παστρικό Ντοβλέτι
δίχως κόμμα καὶ ρουσφετί,
νὰ σωθῇ κι' ἡ Ρωμηοσύνη.

Ὡς κι' ὁ Βασιλεὺς τοὺς εἶπε τὴν ἀλήθειαν καθαρά,
πῶς ἂν γίνη μιὰ φορὰ
ὡς Κυβέρνησις σπουδαία καὶ ἴσθ' ἡ γῆ τοῦ ρουσφετιοῦ,

τοῦτοι ποῦ φωνάζουν τώρα
γιὰ Κουβέρνα δίχως δῶρα,
θὰ γουρλώσουνε τὰ μάτια, θὰ τὴν κάνουν τάλαιτοῦ,
κι' εἰς σκαμνὶ Δικαστηρίου θὰ τὴν φέρουν τὴν καῦμένη
χειροπόδαρὰ δεμένη.

Περικλέτο φαφλατᾶ,
πῶς τὰ βρίσκεις ὅλ' αὐτά;
Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο, τόσοι γλάροι πιαστρικοὶ
νὰ μᾶς βγαίνουν ἠθικοὶ,
καὶ Κουβέρνα νὰ γυρεύουν δίχως δῶρα κι' ἀμοιβὰς;
τοῦτο βέβαια σὲ κάνει τὰ μαλλιά σου νὰ τρᾶξας.

Εὐτυχῶς ποῦ δὲν πιστεύω, Περικλέτο ποθητέ,
τέτοια πράγματα νὰ 'δοῦμε ἴσθ' ὁ Ρωμαϊκο ποτέ,
πλὴν ἂν τύχη παρ' ἐλπίδα
καὶ ἴσθ' ἡ δόξ' τὴν πιαστρίδα
γίνη τοῦτο τὸ κακὸ,
γράψε μου τὸ ξαφνικὸ,

για να πάρω τὰ βουνά
καὶ νὰ μὴν ἐλθῶ ξανά
'στὸ Ρωμαϊκὸ τὸ χῶμα,
'στὴ γεννέτειρά μου γῆ,
ποῦ προκόβει δίχως κόμμα
καὶ χωρὶς συναλλαγή.

"Αν καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀλήθεια, Περικλέτο παπαρδέλα,
ἠθικῆς τοὺς σφίγγη τρίλλα,
γράψε μου το γιὰ νὰ μείνω μὲς 'στῆς Κούβας τὸ νησί
καὶ νὰ λήθῃς ἐδῶ καὶ σύ.

'Αμμ' σὰν θέλω νάβρω τάξι καὶ διοίκησι τῶνόντι,
Περικλέτο κουτσόδοντη,
δὲν πηγαίνω μὲς 'στὴ Λόντρα τὴν ζωὴ μου νὰ περνῶ
κι' 'Εγγλεζάκι νὰ γενῶ,
καὶ νὰ βλέπω Κυβερνήσεις σὰν 'Εγγλεζικὰ ρωλόγια
δίχως μόμολαις καὶ λόγια;

'Ακοὺς ἐκεῖ κατὰστασις!... ρουσφέτια νὰ μὴν πέρνω,
νάμαι Ρωμηός, βρέ Περικλῆ, μ' 'Εγγλεζικὸ Κουβέρνο,
νὰ βλέπῃς κράτος παστρικό,
διοίκησι καὶ τάξι,
κι' εἰς ὅλα νάναι τακτικὸ
μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

'Στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι σου
νὰ μὴ 'μιλᾷς γιὰ κόμμα,
νὰ μὴν κτυπᾷ τὴν μύτη σου
κλεινῶν Τσολιάδων βρῶμα.

Νὰ μὴ βαρῆς 'στοὺς Ὑπουργοὺς
γιακάδες πότε πότε,
σὲ Ποσαπέρνηδες ἀργούς
νὰ μὴ φωνάζῃς «τρῶτε».

Νὰ περπατῇς ἐλεύθερα μετὰ τῆς γυναικὸς σου
χωρὶς κανένας κούτσαβος νὰ βγάξῃ τάντερά σου,
νάσαι πολίτης τακτικός, νὰ ξέρῃς τὸ 'δικό σου,
κι' οὔτε 'στὸ δρόμο νὰ πετᾷς τὰ βρώμικα νερά σου.

Τὸν σπόρον τὸν ἐργατικὸν γαλήνιος νὰ σπείρῃς,
νὰ πιάνη κάθε σπόρος,
καὶ μήτε μὲς 'στὸ σπῆτι σου νὰ μπαίνει νοικοκύρης
καθένας ψηφοφόρος.

Νὰ μὴ σοῦ φτύνουν τὰ χαλινά,
νὰ μὴν κυτᾷς χαλάστρα,
νὰ βλέπῃς ὅλους μὲ δουλειά,
νὰ σὲ θαμπών' ἡ πάστρα.

'Ελεύθερα νὰ μὴ 'μπορῶ τῆς νύκταις νὰ γυρίζω
καὶ τὴν κιθάρα νὰ βαρῶ καὶ νὰ παραγκαρίζω,
κι' ἂν αὐστηρὸς καὶ σύνοφρος κανεὶς φρουρὸς τοῦ νόμου
'μπροστά μου ξεπροβάλλῃ,
νὰ μὴ 'μπορῶ, βρέ Περικλῆ, νὰ σπάσω τῶργανό μου
'στὸ κλούβιο τοῦ κεφάλι.

Νὰ ξέρῃς τί Πολίτευμα τὸ κράτος κυβερνᾷ,
νὰ ξέρῃς ὅτι κανενὸς χατῆρι δὲν περνᾷ,

νὰ ξέρῃς γιὰ τὸ δικηο σου πῶς θὰ τὸ 'βρίσκῃς πάντα,
νὰ μὴ σὲ βάζουν φυλακὴ χωρὶς νὰ ξέρῃς γιὰντα.

Νὰ ξέρῃς μὲ τὸν πόλεμο κανένας πῶς δὲν παίζει,
κι' ἂν γίνῃ τέτοιος, κουενέ,
νὰ ξέρῃς πῶς 'στὸν καφενέ
δὲν θὰ σκαρώνῃς σχέδια μονάχα 'στὸ τραπέζι.

Νὰ ξέρῃς ὅτι ξένοιαστος ἐδῶ δὲν θὰ πλανᾷσαι,
νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν 'μπορεῖς ἀπαλλαγέντας νᾶσαι,
νὰ ξέρῃς πῶς καὶ σὺ θὰ πᾶς
καὶ πῶς 'στ' ἀλήθεια θὰ κτυπᾷς.

Νὰ ξέρῃς πῶς θὰ πολεμῇς δι' ὅλης τῆς ἀλκῆς σου
καὶ τῆς πατρίδος ἡ τιμὴ πῶς εἶναι καὶ 'δική σου,
νὰ ξέρῃς πῶς ἀστραπηδὸν ἂν φύγῃς, Περικλέτο,
γαλόνι δὲν σὲ καρτερεῖ, μὰ σίγουρο μουσκέτο,
νὰ ξέρῃς τὸ καθήκον σου, τί κάνεις, τί δὲν κάνεις,
γιὰ τῆς σημαίας τὸν Σταυρὸ πῶς πρέπει νὰ πεθάνῃς,
νὰ ξέρῃς τί σοῦ γίνεται, νὰ ξέρῃς μέσα 'στ' ἄλλα
πῶς δὲν θὰ 'πῆς σὰν γαϊδάρους τὸν πετεινὸ κεφάλι.

Νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ σοῦ πουλῶ τριῶν μνηῶν φιλέτο
καὶ νὰ τσακίζω κόκκαλα μὲ ξύλο καὶ μὲ γλῶσσα,
νὰ μὴ 'μπορῶ τὴν κότα σου ν' ἀρπάξω, Περικλέτο,
καὶ μέσα 'στὸ κοτέτσι μου νὰ τὴν καθίζω κλῶσσα,
μήτε νὰ μ' ἐπιτρέπεται καταμεσῆς τοῦ δρόμου
νὰ κάνω τὸ νερό μου.

Νὰ ξέρῃς τὰ κοινὰ καλὰ πῶς εἶναι καὶ καλὰ σου,
κι' ὅταν περνῶ περαστικός ἀπὸ τὸν μαγαζά σου
νὰ μὴ 'μπορῇς τὸν σκύλο σου νὰ βάζῃς νὰ φωνάζῃ
καὶ νὰ μοῦ σχίξῃ τὸ βρακί
μὲ δαγκωνιά σπαρακτική,
καὶ νὰ τὸν κάνῃς χάξι.

Νὰ ξέρῃς—ποῦ νὰ ξεραθῇς—
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα,
κι' ἂντε νὰ πᾶς νὰ μοῦ χαθῇ,
ξετσιπωμένη γλῶσσα,
ποῦ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς μουρλοὺς μοῦ λὲς χωρὶς ἄστυ
νὰ γίνῃ τὸ Ρωμαϊκὸ τῆς τάξεως ἐστία.

Περικλέτο μου σιώπα,
κι' ἄλλοτε θαρρῶ σοῦ τῶπα
πῶς σιχαίνομαι Κουβέρνα κουρδισμένα σὰν ρωλόγι
καὶ τῆς ἠθικῆς ἡ ψώρα τὸ τσερβέλο μου δὲν τρώγι.

Τὸ Ρωμαϊκὸ δὲν θέλω
νάσαι τάξεως μοντέλο
καὶ τῆς ἠθικῆς σχολειό,
χάνομαι γιὰ ρεμπελιό.

Καὶ γι' αὐτὸ ποθῶ μονάχα
νὰ μὲ λέν Ρωμηό, βρέ χάχα,
καὶ γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις πρῶτον καὶ φαρδὺν πλατὺν γρημῶνα
'στὰ βιβλία τῶν ἀρρένων.

Κι' ἂν σὰς 'βάλλῃς 'στ' ἀλήθεια τὴν μεγάλη κανονίαν
νὰ τὴν κάνετ' 'Εγγλιτέρα
τὴν κακὴ ψυχρή σας 'μέρα.

Τὰ μαλαὰ σας καὶ μιὰ λύρα,
ποῦ καθένας τενεκὲς
θέλει τάξι κι' ἠθικαῖς
γιὰ ν' ἀλλάξῃ χαρακτῆρα.

Ξεκαρδίζομαι 'στὰ 'γέλοια σὰν ἀκούω πῶς περνᾶτε
κι' ἠθικαῖς πῶς τσαμπουνᾶτε.
Σιωπῇ, σκασμὸς καὶ βούβα,
κι' ἄστε τούταις τῆς παλάβραις,
ἢ θὰ μείνω μὲς 'στὴν Κούβα
κι' ἄρα πάρα, βγάλτε μαύραις.

Ξεφονίζετε ν' ἀλλάξουν τὴν κλεφτοπολιτικὴ σας
καὶ νὰ λείψῃ τὸ παλῆο
τοῦ Κουβέρνου ρεμπελιό...
μωρὲ γιὰ σας, πατριῶται, κι' ὅρε μὲς 'στὴν ἠθική σας.

Συμπατριῶται προσφιλεῖς,
παρκαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς
μὴ θέλετε ν' ἀλλάξετε καθόλου τὴν 'Ελλάδα,
τὸ ρεμπελιό τῆς στέκει,
καὶ σὲ κοιλιᾷς, ποῦ 'μάθανε νὰ τρῶνε φασουλάδα,
δὲν πάει τὸ μπιφτέκι.

Τὸ λατρετὸ Ρωμαϊκὸ θὰ 'δῇτε νὰ χαλάσῃ
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Περικλῆ, τὸν τύπο τοῦ θὰ χάσῃ,
κι' ὁ Χρῆσιππος, φιλόσοφος ἀπὸ τοὺς παλαιούς,
ἰδίδασκε, καθὼς μοῦ λέν, μὲς 'στοὺς 'δικούς μας τόπους
πῶς ὅταν κυβερνᾷς κακῶς ὀργίζεις τοὺς Θεοὺς,
κι' ὅταν κυβερνᾷς καλῶς ὀργίζεις τοὺς ἀνθρώπους.

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — 'Αδελφέ μου Φασουλῆ,
φαίνεται Δεκαστριάδης καὶ βλακέντιος πολὺ
γιὰ νὰ γράψῃς πῶς θ' ἀλλάξῃ τὸ Ρωμαϊκὸ μῆλα
καὶ θὰ πάη πρὸ καλὰ.

Καὶ πιστεύεις σὺ ποτέ,
φίλε κι' ἀδελφοποιτέ,
ὅστερ' ἀπὸ τόσον κόπο
γιὰ νὰ φέρωμε τὸν τόπο
'στὸν Παράδεισο τῆς δόξης, 'στὰ παρόντα μεγαλεῖα,
πῶς ἐσὺ θὰ γίνῃς 'Αγγλος καὶ τὸ κράτος μας 'Αγγλία;

Φτοῦ σου, Φασουλῆ κουτρούλη, φτοῦ σου, βλάκα μὲ πατέν-
ποῦ δὲν ξέρεις τόσο χρόνο [τα,
πῶς αὐτὰ τὰ λέμε μόνο
γιὰ νὰ γίνεσαι κουβέντα.

Ξαναγύρνα 'στὴν 'Αθήνα μὲ τὸ πρῶτο σου μεράκι,
κι' ὅταν ἄσπρο 'ὄπῃς κοράκι,
τότε κλάψε, Φασουλῆ μου, τότε τοὺς Ρωμηοὺς συχώρα,
τότε 'πὲς πῶς τὴν τιμὴ τῆς τὴν ἀτίμασε μιὰ χώρα,
γιατὶ 'θέλησε νὰ ζήσῃ τιμημένα κι' ἠθικά
κι' ἔχασε τὴν τακτικὴ τῆς μὲ Κουβέρνα τακτικά.

Σὲ περιμένω 'γρήγορα μὲ γλῶσσα σὰν ψαλλίδι,
καὶ τώρα γιὰ τοῦ Βασιλῆα σοῦ γράφω τὸ ταξείδι,
κι' ὅσα 'στὰ φύλλα, Φασουλῆ, τῶν 'Αθηνῶν διαβάξω
μὲ στίχους συντομώτατα σοῦ τὰ μεταβιβάζω.

'Ο Βασιλεὺς χαρούμενος πάει σὲ τόσα μέρη
κι' ὅλοι μὲ μιὰ προσφώνησι τὸν καρτεροῦν 'στὸ χέρι,
κι' ὡς εὖ παρέστης, Βασιλεῦ, μετὰ τῆς Βασιλείσεως
καὶ τῶν παιδιῶν ἐπίσης.

Θέλουν προσφώνησι νὰ 'ποῦν κι' ὅσοι δὲν ξέρουν γράμματα
κι' ἀπὸ παντοῦ τὸν προσκαλοῦν γιὰ 'λίγο νὰ περάσῃ,
παππᾶ, τί κάν' ἡ παππαδιά; τὴν πῆραν τὰ γεράματα,
παππᾶ, νὰ μὴν πικραίνεσαι, καὶ ποῖος δὲν θὰ γεράσῃ;

Νταούλι, πίπιζα, ζουρνᾶς, καὶ φίστας φασαρία,
τρέχουν κοντὰ τοῦ κι' οἱ πολλοὶ, τρέχουν κοντὰ κι' οἱ 'λίγοι,
κάπου μὲ τὴν Πριγκήπισσα ζυγιάστηκε Μαρία
κι' ὁκάδες ἑκατὸν ὀκτῶ 'δρεθήκανε 'στὸ ζυγι.

Χορὸς, Ρωμαϊκὸ φαγι, σφακτὸ καὶ κοκορέτσι,
κι' οἰωνοσκόπος Δήμαρχος μὲς' ἀπὸ τὸ Βαλτέτσι
μεγάλου Γάμμου 'κύτταξε σ' ἐνὸς σφακτοῦ τὴν πλάτη
κι' εἶπε πῶς μέγα τι καλὸν προσμένει τὸ Παλάτι,
τὴν εἶδαν κι' ἄλλοι Κᾶλχαντες, κι' ἡ πλάτη λέν ἐκείνη
δηλοῖ πῶς Αὐτοκράτορας ὁ Βασιλεὺς θὰ γίνῃ.

Τὸν ἐθελες ψηφιδωτὴ κι' ἀνάγλυφος σοφία
κι' ὁ κόσμος ἀπ' ὀπίσω τοῦ πηδῶντας ἐτραγοῦδα,
'πῆγε καὶ σ' ἐργοστάσια καὶ σὲ σπρωτοφεία,
καὶ πόσα σπόρια 'ρώτησε γενεᾷ μιὰ πεταλοῦδα.

Κι' ἡ πεταλοῦδα τοῦπανε πῶς κάνει σπόρια μπόλικα,
εἶδε καὶ κάλλος ἄλκιμον καὶ Σπαρτιατικόν,
πλὴν εἶπε κι' ἡ Βασίλισσα γιὰ τὸν μεταξοσκώληκα :
τί γόνιμον ζωῦφιον καὶ παραγωγικόν.

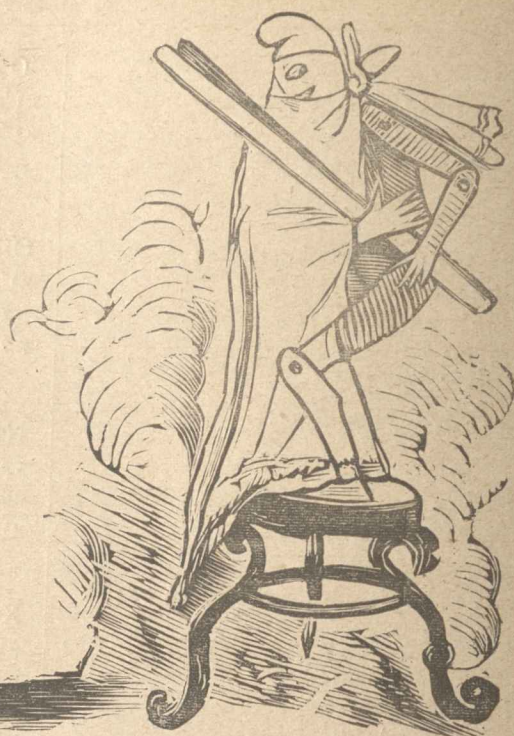
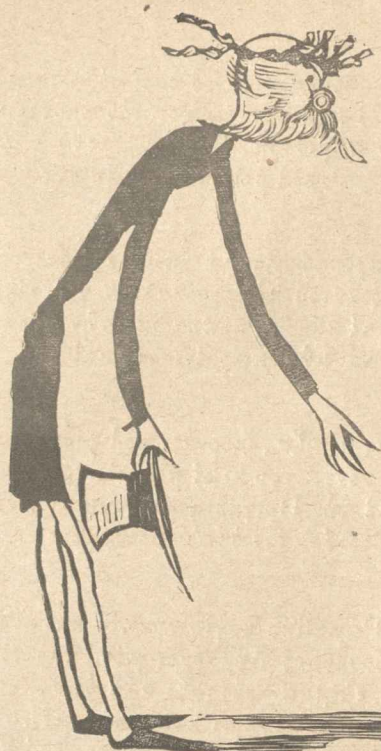
Σωτήρα τὸν ἐφώναζαν εἰς ἓνα κι' ἄλλο μέρος,
ψάλλουν τὸ Πολυχρόνιον μικρῶν μεγάλων χεῖλη,
κι' ἓνα λαγὸ 'στὸ Γύθειο τοῦ πρόσφερ' ἓνας γέρος,
ποῖος ξέρει κι' ἂν δὲν ἦτανε λαγὸς μὲ πετραχῆλι.

Πολλοὶ μὲ φέσι τρέχανε καὶ μερικοὶ μὲ ντρίτσα,
διαβάξω πῶς ὠμίλησε καὶ μὲ τὸν Κοπανίτσα,
διαβάξω πῶς ὠμίλησε καὶ μὲ τὸν Σαλταφέρο
καὶ μ' ἄλλους ποῦ δὲν ξέρω.

'Μπροστά των πᾶν κι' ἐρχονται Δημάρχων φουστανέλαις,
τὴν πρόδοον τοῦ Δήμου τοῦ καθεὶς τοὺς ἐξιστόρει,
διαβάξω πῶς 'στὴν Τρίπολι παρήγγειλαν φανέλαις,
ἐπῆγαν καὶ 'στὸ Λυγουριό καὶ μὲς 'στ' 'Αλεποχωρι.

'Στολίστηκαν παρὰθωρα, ταρατάσαις καὶ μπαλκόνια,
μὰ καὶ μὲ τὴν Βασίλισσαν
χωριάτισσαις ὠμίλησαν,
λές κι' ἦταν φιλενάδα των ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

Παντοῦ καμάραις στήνονται μὲ δάφναις καὶ μυρσίναις,
διαβάξω πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς γεμάτος εὐθυμία
σὲ βιολιτζήδων κούτελα κολλᾷ χρυσαῖς στερίλαις,
κι' ἂς ἤμουν βιολιτζῆς κι' ἐγὼ νὰ μοῦ 'κολλοῦσε μία.

**Ὁ Θοδωρῆς, ὁ πρῶτος τῶν σοφῶν,
ἐμπρὸς εἰς τὴν Πυθίαν τῶν Δελφῶν.**

Θοδ. — Μὲ πολέμου νέον μένος
έρχομαι στεφανωμένος
'στὸ Μαντεῖον κατ' εὐθεΐαν
νὰ ῥωτήσω τὴν Πυθίαν.

Πυθ. — Ὅπως τοὺς καιροὺς τοὺς πάλαι
δὲν ἀστράπτω, δὲν βροντῶ...
καλῶς ἦλθες, νοῦ μεγάλε,
ῥῶτα καὶ θὰ σ' ἀπαντῶ.

Θοδ. — Λέρ μπαλέρ νὰ ξαναψάλλω;
λαύρους λόγους ν' ἀπαγγέλω;
σκούφια κόκκινη νὰ βάλω
καὶ νὰ ρίξω τὸ καπέλο;

Πυθ. — Οὐκ ἂν ὀψει πανηγύρεις
καὶ τοὺς χρόνους τοὺς καλοὺς,
οὐδ' ὡς πρῶτον ἐξεγείρεις
τὰ γαλῖα τῆς Καρκαλοῦς.

Ἦν τὸν σκούφον δὲ φορέσης
οὐχ ὡς πρότερον ἀρέσεις,
κάτω τοῦτον καταρρίψεις,
ὡς φασὶ θὰ τᾶβρης σκούρα,
κί' ἀντὶ σκούφων ἀναλήψεις
τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα.

Ἦν δ' ὡς ἄλλοτε λιμάρης, Κορδονάρα λιμαδόρα,
οὐ καλέσουσί σε τῶρα
Ναπολέοντα μεγάλον μὲ θριάμβους καὶ Μαρέγκα,
κἂν λαλῆς κἂν σιωπᾶς
ἔσται Κορδονάτος πᾶς
ὥσπερ τσίρος ἦ καὶ ρέγκα.

Οὐκέτι νῦν ἀκούσονται τὰς ρήσεις τοῦ παππούλη,
μηδὲ κτυπήσει διὰ σὲ ζουρνᾶς τε καὶ νταούλι,
οὐκέτι σκούφων παρδαλῶν ὑμνήσουσι τὸ χρῶμα
καὶ Κορδονοῦν λαλέουσιν, ἔσβετο ἄλλον κόμμα.

Βωβοὶ φανήσονται εὐφραδεῖς, καὶ σὺ χωρὶς μιλιᾶ
θρηνήσεις γοερότατα τοῦ κόμματος τὸ χάλι...
Θοδ. — Τί λῆς; νὰ ζυγισθῶ κί' ἐγὼ καθὼς τὸν Βασιλῆα;
Πυθ. — Νὰ ζυγισθῆς, κύρ Θόδωρε, μὰ δίχως τὸ κεφάλι.
Ἡμέρα δ' ἐπελεύσεται χρησμούς ἐπικυροῦσα,
τότε δ' εἰς σὲ θ' ἀνήκωσι
μόλις περὶ τοὺς εἴκοσι,
κί' ἔσται τὸ κόμμα τὸ κλεινὸν Σαρανταποδαροῦσα.

Τοιαῦτα φθέγγεται πρὸς σὲ, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις,
ἀπὸ τοῦ τρίποδος αὐτοῦ Πυθία χρησμοδότις,
ὁ Περικλῆτος δηλαδὴ μὲ κάλυμμα μαντύλας,
ἀναπληρῶν τὸν Φασουλῆν, ἀπόντα ἵστας Ἀντίλλαϊ,
ὡς δῖπους μὲν φαινόμενος, τετράπους ὅμως ὢν
ἄφ' ἧς ἀνήψης Ἀρεως περιλαμπῆ πυρσόν.

Ὁ Γεώργιος Βασαρδάνης, μαλὸ, σπουδῇ, νεότης,
ἐξετασθεὶς ἐσχάτως γιαντὸς ἐβγήκε πρώτης.

Ὁ Περικλῆτος σήμερον μετὰ χαρᾶς κηρύττει
πῶς ἐκ Βομβᾶς ἔφθασε μεγάλῃς ράτσας γόνος,
ὁ κύριος Φιλόδωρος, ὁ Φωτιάδης ἦτοί,
ὅστις κί' ἐπενομάζεται τῶν Ἰνδιῶν Βαρόνος.

Λαμπρὰ τὰ Διηγῆματα τοῦ Κώστα Πασαγιάννη,
φύσις, βουνῶν εἰδύλλια, καὶ λεβεντιὰ τσοπάνη.

Ὁ τῆς Σύρου Γιαννουκάκης, τετραγωνικὸ κεφάλι,
ἐνυμφεῦθη μὲ τὴν κόρη τοῦ γιαντοῦ Χατζημιχάλη,
μὲ τὴν Δέσπω δηλονότι, τὴν πανόρηκα τὴν κοπέλα,
κί' ἔγιναν χαρὰς μεγάλας κί' ἦταν ἓνας γάμος τρέλλα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμῶν,
ἵστων Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.